

Musikkonkurrence

Franz Liszt: Les Préludes (d'après Lamartine). Poème symphonique, no. 3, S. 97, LW G 3.

Bedømmelsesdato: 2. november 2019.

Deltagende hold (format: orkester (dirigent)):

- Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim)
- Berliner Philharmoniker (Oskar Fried)
- Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan)
- Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux)
- Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg)
- Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl)
- Czech Philharmonic Orchestra (Erich Kleiber)
- Dresdner Philharmonie (Michel Plasson)
- Gewandhausorchester Leipzig (Kurt Masur)
- Gewandhausorchester Leipzig (Václav Neumann)
- Hungarian Radio Symphony Orchestra (György Lehel)
- Hungarian State Orchestra (Gyula Németh)
- London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink)
- London Philharmonic Orchestra (Georg Solti)
- Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bressiani)
- Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov)
- New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult)
- New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein)
- New York Philharmonic (Dimitri Mitropoulos)
- NHK Symphony Orchestra (Horst Stein)
- Orchestre de la Suisse Romande (Ernest Ansermet)
- Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi)
- Orquesta Sinfónica de Galicia (Otto Tausk)
- Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina)
- Philharmonia Orchestra (Constantin Silvestri)
- Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay)
- Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev)
- Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein)
- Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis)
- Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov)
- Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann)
- USSR State Symphony Orchestra (Evgeny Svetlanov)
- Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler)
- Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev)

- Wiener Philharmoniker (Riccardo Muti)
- Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli)
- Wiener Symphoniker (Sergiu Celibidache)

Vindende hold:

- (1) Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay);
- (2) Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov);
- (3) Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler);
- (4) Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi).

Indstilling

Intet at bemærke.

2. runde

Deltagende hold (format: orkester (dirigent)):

- Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim)
- Berliner Philharmoniker (Oskar Fried)
- Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan)
- Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux)
- Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg)
- Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl)
- Dresdner Philharmonie (Michel Plasson)
- London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink)
- Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bressiani)
- Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov)
- New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult)
- New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein)
- New York Philharmonic (Dimitri Mitropoulos)
- NHK Symphony Orchestra (Horst Stein)
- Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi)
- Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina)
- Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay)
- Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev)
- Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein)
- Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis)
- Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov)
- Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann)
- Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler)

- Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev)
- Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli)

3. runde

Deltagende hold (format: orkester (dirigent)):

- Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov)
- Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi)
- Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay)
- Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler)

Generelle bemærkninger

Velkommen til denne allerførste konkurrence i et orkesterværk uden solister, der også er den første konkurrence i et symfonisk digt! Eftersom Franz Liszt opfandt det symfoniske digt, og fordi "Les Préludes" er det hyppigst opførte af Liszts symfoniske digte, er denne første konkurrence i et symfonisk digt en konkurrence i Liszts symfoniske digt "Les Préludes".

I perioden 1845-47 skrev César Franck et orkesterværk baseret på Victor Hugos digt "Ce qu'on entend sur la montagne". Nogle musikhistorikere betragter dette værk, der er programmusik, som det første symfoniske digt. César Franck udgav imidlertid ikke dette orkesterværk, opførte det heller ikke og gjorde intet forsøg på at bestemme dets genretilhørsforhold. Derfor fremstår Liszt, der med sikkerhed ikke kendte César Francks værk, for eftertiden som det symfoniske digts grundlægger.

Størsteparten af alle symfoniorkestre har et særligt fokus, der falder inden for ét af flg. arbejdsfelter:

- (a) særligt fokus på symfonier fra wienerklassicismen og romantikken
- (b) særligt fokus på moderne kompositionsmusik
- (c) et alternativt fokus på f.eks. filmmusik

Dommerpanelets konkurrencer i orkesterværker uden solister er henvendt til symfoniorkestre, hvis fokus falder under (a) eller (b). Af denne grund er det magtpåliggende for dommerpanelet, at såvel symfoniorkestre, hvis fokus hører under (a), som symfoniorkestre, hvis fokus hører under (b), får chancer for at brillere i dommerpanelets konkurrencer om orkesterværker uden solister. Eftersom udvalget af værker ligger inden for både det klassiske repertoire og moderne kompositionsmusik, er der ikke mulighed for at afholde konkurrencer i hver eneste symfoni fra romantikken! Dertil kommer, at dommerpanelets konkurrencer i orkesterværker uden solister ikke kun har symfonier som genstand, men også symfoniske digte, balletmusik, Mozarts serenader samt en række orkesterværker uden en etableret genrebetegnelse (f.eks. Béla Bartók: Koncert for orkester, Sz. 116, BB 123).

Det er imidlertid ikke hensigten, at dommerpanelets konkurrencer i symfoniske digte / tonedigte skal være en veritabel tour de force gennem orkesterlitteraturens symfoniske digte. For de fleste symfoniorkestre er de symfoniske digte repertoiremæssigt fyldt: nogle symfoniorkestre fokuserer fortrinsvis på de klassiske symfonier fra wienerklassicismen og romantikken, men spiller også symfoniske digte nebenbei; andre symfoniorkestre fokuserer hovedsageligt på moderne kompositionsmusik, men spiller også symfoniske digte fra romantikken nebenbei.

Udgangspunktet for denne konkurrence er Franz Liszt: Les Préludes, S. 97, LW G 3, og det er en forudsætning for deltagelse i konkurrencen, at hvert enkelt hold, bestående af et orkester og en dirigent, opfører dette værk i sin helhed. Der afholdes 3 runder i denne konkurrence. Det er en forudsætning for deltagelse i 2. runde, at holdet hverken har spilletekniske problemer, sammenspilsproblemer eller problemer med manglende stilperiodeforståelse; det er ligeledes en forudsætning for deltagelse i 2. runde, at holdet ikke forfægter nogen fortolkninger, som dommerpanelet finder helt uantagelige. I 2. runde og 3. runde vil dommerpanelet foretage en nærmere undersøgelse og evaluering af de faldte værkfortolkninger. Antallet af deltagere i 3. runde er begrænset til 4.

For konkurrencerne om orkesterværker uden solister indebærer fortrinsretsreglerne (cfr. musikkonkurrencereglerne, kapitlerne "Om fortrinsretsreglerne" og "Om udvælgelsen af musikkonkurrencernes deltagere / deltagende hold"), at fortrinsretten tilfalder de deltagende orkestre, ikke dirigenterne! Eftersom der findes langt flere dirigenter (faste dirigenter og gæstedirigenter) end orkestre, kan dommerpanelet ved forberedelsen af konkurrencer om orkesterværker uden solister spare ganske meget tid ved at lade fortrinsretten tilfalde orkestrene, ikke dirigenterne. Det betyder dog ikke, at dommerpanelet er ligeglad med, hvem der dirigerer. Et flygtigt blik henover deltagerlisten for nærværende Liszt-konkurrence afslører et stjernegalleri af dirigenter. Fordi fortrinsretten tilfalder de deltagende orkestre, ikke dirigenterne, vedligeholder dommerpanelet løbende en liste over orkesternavnssynonymer, der anfører alle de forskellige navne, under hvilke hvert orkester med fortrinsret nogensinde har optrådt. Ved udvælgelsen af de deltagende hold i konkurrencer om orkesterværker uden solister gælder der den grundlæggende konkurrenceretlige regel, at i en given konkurrence kan et orkester danne hold med flere forskellige dirigenter, men en dirigent kan kun danne hold med ét orkester (cfr. musikkonkurrencereglerne, kapitlet "Om bedømmelsen af deltagerne i musikkonkurrencer om orkesterværker uden solister"). Imidlertid har Wilhelm Furtwängler opført Liszt: "Les Préludes" med både Berliner Philharmoniker og Wiener Philharmoniker; Georg Solti har opført værket med både London Philharmonic Orchestra og Chicago Symphony Orchestra; Riccardo Muti har opført værket med både Wiener Philharmoniker og Philadelphia Orchestra; Daniel Barenboim har opført værket med både Berliner Philharmoniker og Chicago Symphony Orchestra. I disse tilfælde har dommerpanelet måttet vælge, med hvilket orkester henholdsvis Furtwängler, Solti, Muti og Barenboim skal deltage i denne konkurrence.

Da denne konkurrence i Liszt: "Les Préludes" er den første musikkonkurrence i et orkesterværk uden solister, har ingen orkestre opnået fortrinsret til deltagelse i nærværende konkurrence.

Bortset fra de begrænsninger, som følger af den ovennævnte konkurrenceretlige regel, har dommerpanelet ved udvælgelsen af de deltagende hold således været frit stillet.

Konkurrencen i Sergei Prokofiev: Violinkoncert nr. 1, D-dur, opus 19 (bedømmelsesdato: 4. juni 2019) var den første musikkonkurrence med orkester, i tilknytning til hvilken dommerpanelet foretog en systematisk undersøgelse af orkestrenes og dirigenternes præstationer. Som det fremgår af Prokofiev-konkurrencens afsnit "Interaktionsproblemer", klarede konkurrencens ungdomsorkestre (Gustav Mahler Jugendorchester, North German Philharmonic Youth Orchestra / Junge, norddeutsche Philharmonie) og konservatorieorkestret NEC Philharmonia sig væsentligt dårligere end symfoniorkestrene. På denne baggrund og i betragtning af, at interessen for Franz Liszt: "Les Préludes" er så stor, at det end ikke tilnærmelsesvis har været muligt at medtage alle relevante bidrag fra YouTube, har dommerpanelet ved udvælgelsen af de deltagende hold til nærværende konkurrence besluttet sig for at forbigå ungdomsorkestre og konservatorieorkestre med relevante bidrag.

Ikke desto mindre har NUS Symphony Orchestra, der er et ungdomsorkester fra Singapore, haft held til at snige sig ind på deltagerlisten, idet dommerpanelet foretog en tilfældig søgning efter relevante bidrag på YouTube.

NUS Symphony Orchestra har utallige spilletekniske problemer ved opførelsen af "Les Préludes": Fløjtenisterne har tonekvalitetsproblemer (Taubmann, side 2 (40), takt 6-9, og side 4 (42) - 6 (44)); violinisterne har intonationsproblemer (Taubmann, side 15 (53) - 16 (54) samt side 20 (58), takt 4); 1. hornisten har tonekvalitetsproblemer (Taubmann, side 13 (51) og 23 (61)); 1. oboistens indsats (Taubmann, side 42 (80), takt 2-4) mislykkes (der kommer alt for lidt lyd ud af oboen) på grund af elementære embouchureproblemer.

Ligeledes har Sinfonieorchester der ZHdK, som er et schweizisk konservatorieorkester hørende til Zürcher Hochschule der Künste, haft held til at snige sig ind på deltagerlisten, idet dommerpanelet foretog en tilfældig søgning efter relevante bidrag på YouTube.

Også Sinfonieorchester der ZHdK har spilletekniske problemer, idet fløjtenisterne er orkestrets achilleshæl: Dårlig eller ujævn / svingende tonekvalitet hos fløjtenisterne (Taubmann, side 5 (43) - 6 (44); side 42 (80), takt 10 - side 43 (81), takt 2).

På denne baggrund har dommerpanelet besluttet, at foretage flg. tilføjelse til musikkonkurrencereglerne, kapitlet "Om bedømmelsen af deltagerne i musikkonkurrencerne":

"Ungdomsorkestre og konservatorieorkestre har ingen adgang til dommerpanelets konkurrencer i orkesterværker uden solister".

Formålet med at inddrage en instrumentalsolist, et kammermusikensemble eller et orkester i en af dommerpanelets musikkonkurrencer er at undersøge, om vedkommende kan komme i betragtning til en første-, anden-, tredje- eller fjerdeplads. Eftersom det på forhånd kan siges med sikkerhed, at ungdomsorkestre og konservatorieorkestre ikke er konkurrencedygtige i forhold til symfoniorkestre bestående af voksne, konservatorieuddannede instrumentalister, er der ingen pointe i at give ungdomsorkestre og konservatorieorkestre adgang til dommerpanelets konkurrencer i orkesterværker uden solister.

Følgelig har dommerpanelet slettet NUS Symphony Orchestra og Sinfonieorchester der ZHdK af deltagerlisten; disse to orkestre opnår således ingen fortrinsret til fremtidige konkurrencer i orkesterværker uden solister. Også CSMA Symphony Orchestra (orkester for Conservatorio Superior de Música de Aragón), der er et konservatorieorkester fra Zaragoza i Spanien, har haft held til at snige sig ind på deltagerlisten, idet dommerpanelet foretog en tilfældig søgning efter relevante bidrag på YouTube, og er efterfølgende blevet slettet af deltagerlisten. Dommerpanelet kunne, men vil dog ikke, forhindre solister i at optræde sammen med ungdomsorkestre eller konservatorieorkestre i dommerpanelets solistkonkurrencer.

Det fremgår af musikkonkurrencereglernes kapitel "Om bedømmelsen af deltagerne i musikkonkurrencer om orkesterværker uden solister", at "[i] musikkonkurrencer om orkesterværker uden solister vil tonekvalitetsproblemer i alle instrumentgrupper blive noteret i løbet af 1. runde; ved afslutningen af 1. runde vil det blive afgjort, om et eller flere af de hold, som har tonekvalitetsproblemer, men ingen andre problemer (dvs. ingen andre spilletekniske problemer, ingen sammenspilsproblemer, ingen stilperiodeforståelsesproblemer, ingen uantagelige fortolkninger), kan fortsætte til 2. runde".

Reglerne for bedømmelse af tonekvalitetsproblemer i konkurrencer om orkesterværker uden solister svarer ganske nøje til de tilsvarende regler for kammermusikkonkurrencer.

Ved bedømmelsen af de deltagende hold i denne konkurrence har dommerpanelet konsulteret Otto Taubmanns udgave af "Les Préludes", in: "Franz Liszt: Musikalische Werke", Serie I, Band 2, pp. 39-115 (Leipzig: Breitkopf & Härtel, 1908), genoptryk: New York: E. F. Kalmus, sine anno, pp. 1-77.

Franz Liszt offentliggjorde partituret til "Les Préludes", der er det første eksempel i musikhistorien på et orkesterværk med titlen "symfonisk digt", hos Breitkopf & Härtel i Leipzig i 1856. Orkestreringen er:

- * 3 fløjter (3. fløjte fordobles som piccolofløjte)
- * 2 oboer
- * 2 klarinetter i C
- * 2 fagotter
- * 4 horn i C
- * 2 trompeter i C
- * 3 basuner (2 tenorbasuner, 1 basbasun)
- * 1 tuba
- * pauker i G, C og E
- * militærtromme (kun Taubmann, side 65 (103) ff.)
- * bækken (kun Taubmann, side 65 (103) ff.)
- * stortromme (kun Taubmann, side 65 (103) ff.)
- * harpe
- * strygere (1. violiner, 2. violiner, bratscher, celli, kontrabasser)

Bortset fra brugen af militærtromme, stortromme og bækken svarer denne orkestrering ungefåhr til orkestreringen i Robert Schumanns 1. symfoni (1841) og 4. symfoni (1841-51), idet de vigtigste forskelle er, at Schumann kun bruger 2 fløjter og ingen tuba. Orkestreringen af Liszts symfoniske digt "Les Préludes" svarer altså nogenlunde til den typiske orkestrering i samtidens symfonier.

Brugen af en tuba i Liszt: "Les Préludes" skyldes muligvis inspiration fra Wagner. I operaerne "Der fliegende Holländer" (komponeret 1841, uropført 1843), "Tannhäuser und der Sängerkrieg auf Wartburg" (komponeret 1843-45, uropført 1845) og "Lohengrin" (komponeret 1846-48, uropført 1850) anvendte Wagner en tuba.

I 1844 mødte Liszt Wagner i Dresden i anledning af opførelsen af Wagners opera "Rienzi, der letzte der Tribunen" (komponeret 1839-40, uropført 1842). Desforuden var Liszt i perioden 1842-1861 Kapellmeister i Weimar. I 1849 opførte Liszt Wagners opera "Tannhäuser" i Weimar, og 1850 uropførte Liszt, med Wagners tilladelse, "Lohengrin" i Weimar, så Liszt har med sikkerhed kendt Wagners brug af en tuba i "Tannhäuser" og "Lohengrin", da han skrev "Les Préludes".

I 1859, 3 år efter udgivelsen af "Les Préludes", afholdt Franz Liszt og Franz Brendel, udgiveren af "Neue Zeitschrift für Musik", en "Tonkünstler-Versammlung" i Leipzig, der fremhævede Richard Wagner som bannerfører for "den nytyske skole" (die neudeutsche Schule), idet det af sammenhængen implicit fremgik, at også Hector Berlioz og Franz Liszt skulle henregnes til denne skole.

Det er således sandsynligt, at Liszt allerede opfattede sig som eksponent for "den nytyske skole", da han skrev "Les Préludes" (uropført 1854, publiceret 1856).

I 1850'erne, da Liszt komponerede "Les Préludes", var tubaen ikke en del af symfoniorkestrenes standardinstrumentarium. Ophicleiden var på dette tidspunkt det gængse basinstrument blandt messingblæserne; først i slutningen af det 19. århundrede afløstes ophicleiden af tubaen. Wagner anvendte ophicleiden i sin opera "Rienzi", men skiftede ophicleiden ud med en tuba efter "Rienzi", så Wagner var i denne henseende langt forud for sin tid.

Med en opsigtsvækkende brug af tubaen i "Les Préludes" knyttede Liszt på en demonstrativ façon an til Wagner.

Brugen af en tuba i Liszts symfoniske digt "Les Préludes" blev dog ikke til en genrekonvention for symfoniske digte / tonedigte. Blandt de mange symfoniske digte / tonedigte, som blev skrevet af andre komponister i årtierne efter Liszts "Les Préludes", er der både symfoniske digte / tonedigte med tuba (f.eks. Richard Strauss: Don Juan; Jean Sibelius: Lemminkäinen-suiten; Bedřich Smetana: Mit fædreland (tjekkisk: Má vlast)) og symfoniske digte / tonedigte uden tuba (f.eks. Paul Dukas: L'apprenti sorcier; Alexander Borodin: I Centralasien).

Det symfoniske digt "Les Préludes" indeholder 4 marchtemaer:

- (1) Taubmann, side 7 (45) - 10 (48); partiturtempo: Andante maestoso
- (2) Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3; partiturtempo: Allegro tempestuoso
- (3) Taubmann, side 65 (103), takt 2 - side 68 (106), takt 2; partiturtempo: Tempo di marcia
- (4) Taubmann, side 73 (111) - side 77 (115), takt 1; partiturtempo: Andante maestoso

Marchtema (4) er en variant af marchtema (1), suppleret med en coda (Taubmann, side 77 (115)).

Såfremt dirigenten på partiturfvigende façon ændrer tempoet i disse marchpassager, hvor store frihedsgrader har dirigenten i så tilfælde? Det skal i sagens natur være muligt at gå til lyden af et marchtema. Den berømte marche funèbre, der udgør 3. satsen af Chopins Klaversonate nr. 2, opus 35, har partiturtempoet "lento" (cfr. urtekststudgaven af Ludwik Bronarski, Ignacy Jan Paderewski og Józef Turczyński, in: "Fryderyk Chopin: Complete Works", vol. 6, Warszawa: Institut Fryderyka Chopina, 1950). Det første impromptu i Franz Schubert: 4 Impromptus, opus 90, D 899 (udgivet af Walter Wilhelm Giesecking, München: G. Henle Verlag, sine anno), som indledes af et marchtema, har partiturtempoet "allegro molto moderato", cfr. også Schuberts originalmanuskript.

Det er således dommerpanelets opfattelse, at tempoet i en march bør ligge mellem lento og allegro moderato.

I stormafsnittet (Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3) har Liszt valgt partiturtempoet allegro tempestuoso, der imidlertid ikke er et passende tempo til den marchrytme i 12/8-takt, som denne passage rummer, hvorfor dirigenten bør sænke tempoet i denne passage i forhold til partiturtempoet!

Marchens karakter bestemmer marchens tempo. En sejrsmarch vil normalt have andante, moderato eller allegretto som tempo; en sørgemarch vil normalt have et tempo, der er langsommere end andante.

Franz Liszt skrev i alt 13 symfoniske digte, hvoraf "Les Préludes" er det tredje. I modsætning til en anseelig del af Liszts klaverværker, der i form af transkriptioner, arrangementer, parafraser eller fantasier bearbejder melodistof, som andre komponister har udtænkt, er Liszts symfoniske digte originale værker, omend August Conradi og Joachim Raff var Liszt behjælpelig med orkestreringen.

Et symfonisk digt er et orkesterværk, som oftest uden freelance solister, der bygger på et program taget fra et skuespil, digt, maleri eller natursceneri. For 9 af de 13 symfoniske digte skrev Liszt forord, hvori han fremsatte værkets program. I mindst to henseender er disse programmatisk forord imidlertid atypiske i forhold til de programmer, som andre komponister har lagt til grund for deres symfoniske digte / tonedigte. For det første indeholder Liszts programmatisk forord ikke et trin-for-trin-scenario, som det symfoniske digt følger, men snarere en generel kontekst, der fortrinsvis er stemningsbeskrivende. For det andet blev disse programmatisk forord skrevet (af Liszt eller af andre), lang tid efter musikken var komponeret. Titlen på Liszts tredje symfoniske digt er: "Les Préludes (d'après Lamartine)". Titlen hentyder til en ode fra Alphonse de Lamartines digtsamling "Nouvelles méditations poétiques" (1823). Bortset fra frasen "la trompette a jeté le signal des alarmes" og titlen "Les Préludes" er der dog ingen direkte sammenhæng mellem Lamartines ode "Les Préludes" og det programmatisk forord til Liszts symfoniske digt "Les Préludes", som er skrevet af prinsesse Carolyne Elisabeth Fürstin zu Sayn-Wittgenstein-Berleburg-Ludwigsburg (født Karolina Elżbieta Iwanowska), som var Liszts elskerinde i Weimar-perioden. Forordet til Liszts "Les Préludes" er en stærkt forkortet

udgave af nogle lomme filosofiske betragtninger over Lamartines ode, som prinsessen havde skrevet i marts 1854.

I anledning af en opførelse af Liszts "Les Préludes" i Prag, den 30. april 1860, skrev dirigenten, Hans von Bülow, et nyt forord, i henhold til hvilket det symfoniske digt "Les Préludes" illustrerer en mands udvikling fra ungdom til manddom. I henhold til Franz Liszts brev til Eduard Liszt af 26. marts 1857 symboliserer "Les Préludes" præludiet til Franz Liszts egen Werdegang som komponist.

Hvis man lægger Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord til grund for fortolkningen af "Les Préludes", er værkets 4 marchtemaer passager, som med sikkerhed lader sig relatere til det bagvedliggende program. Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler en storm (orage), formentlig i overført betydning, dvs. en eksistentiel storm, og den rolige stilhed i det bukoliske liv på landet (le calme si doux de la vie des champs). Roen og stilheden i det bukoliske liv på landet er et topos i græsk, hellenistisk poesi og romersk, augustæisk poesi (Horats og Vergil). Om topos-begrebet cfr. Ernst Robert Curtius: *Europäische Literatur und lateinisches Mittelalter*, Bern und München: Francke Verlag, 1948.

Afsnittet Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3, har partiturtæmpoet "allegro tempestuoso" og er således formentlig relateret til den storm, som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler ('tempesta' betyder 'storm' på italiensk). Afsnittet Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 60 (98), takt 1, har partiturtæmpoet "allegretto pastorale (allegro moderato)" og er således formentlig relateret til den rolige stilhed i det bukoliske liv på landet, som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler. 'Pastor' betyder 'hyrde' både på latin og italiensk (græsk: βουκόλος). At dømme efter orkestreringen er afsnittet Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4, hvis partiturtæmpo er "un poco più moderato", tænkt som en indledning til det bukoliske afsnit (Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 60 (98), takt 1). I realiteten må hele passagen Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 49 (87) fortolkes som udtryk for programmets bukoliske ro og stilhed, idet passagen Taubmann, side 50 (88) - side 60 (98), takt 1, må opfattes som en indledning til det efterfølgende afsnit (Taubmann, side 60 (98), takt 1 - side 65 (103), takt 1). Afsnittet Taubmann, side 60 (98), takt 1 - side 65 (103), takt 1, har partiturtæmpoet "allegro marziale animato" og skal derfor formentlig tolkes som optakt til en krig. Mars (genitiv sing. Martis, adjektiv Martialis, ital. marziale) er krigsguden i romersk mytologi. Men de øvrige dele af "Les Préludes" er formentlig slet ikke relaterede til værkets program. På denne façon fremtræder det symfoniske digt "Les Préludes" som en blanding af programmusik og absolut musik. Set i forhold til den måde, hvorpå senere komponister har skrevet symfoniske digte, hvor hvert enkelt afsnit i det symfoniske digt har en klar sammenhæng med det bagvedliggende program, er blandingen af programmusik og absolut musik i Liszts "Les Préludes" særpræget. Det er her dog værd at bemærke, at Chopins Klaversonate nr. 2, opus 35, publiceret 1840, hvis 3. sats er programmusik (en marche funèbre), også er kendetegnet ved, at programmusik og absolut musik står uformidlet side om side. Det er overvejende sandsynligt, at Liszt har kendt Chopins 2. Klaversonate, da han skrev "Les Préludes": Liszt og Chopin boede begge i Paris i begyndelsen af 1830'erne; Chopin dedikerede "12 Études", opus 10 (1833), til Liszt; 1860-69 lavede Liszt et orgelarrangement (S. 761, LW S 51) af Chopin: Klaversonate, nr. 2, 3. sats.

Tekniske problemer

Orquesta Sinfónica de Galicia (Otto Tausk): Fløjtenisterne har i en række passager intonationsproblemer, første gang: Taubmann, side 2 (40), takt 6.

Hungarian Radio Symphony Orchestra (György Lehel): Taubmann, side 13 (51): 1. hornisten, der her har en solistisk passage, udviser manglende rytmisk præcision i takt 1-2 på siden.

Wiener Symphoniker (Sergiu Celibidache): Fløjtenisterne har undertiden problemer med mangelfuld støtte i mellemgulvet (diaphragma breathing, air support) med deraf følgende forringet tonekvalitet, således f.eks. i begyndelsen (Taubmann, side 2 (40), takt 6-9). Såvel hos sangere som hos instrumentalister, der spiller et blæseinstrument, kan mangelfuld støtte i mellemgulvet afføde problemer med tonekvalitet eller intonation.

Orquesta Sinfónica de Galicia (Otto Tausk): Fløjtenisterne har tonekvalitetsproblemer: Taubmann, side 5 (43) - 6 (44).

Philharmonia Orchestra (Constantin Silvestri): Fløjtenisterne har tonekvalitetsproblemer i 2 passager (Taubmann, side 2 (40), 5 (43) - 6 (44)).

Czech Philharmonic Orchestra (Erich Kleiber): Violinisterne har af og til problemer med skinger tone i det høje register.

Orchestre de la Suisse Romande (Ernest Ansermet): Violinisterne har af og til problemer med skinger tone i det høje register. Fløjtenisterne, hornisterne og trompetisterne har undertiden tonekvalitetsproblemer i kraftige passager. Oboisterne har tonekvalitetsproblemer i passager, hvor de går i dialog med 1. klarinettisten (Taubmann, side 38 (76) - 40 (78), 42 (80) - 47 (85)).

Gewandhausorchester Leipzig (Václav Neumann): Nedsat lyd kvalitet: en smule baggrundsstøj som følge af slitage på LP-pladen.

NHK Symphony Orchestra (Horst Stein): Reduceret lyd kvalitet: en del baggrundsstøj.

Czech Philharmonic Orchestra (Erich Kleiber): Reduceret lyd kvalitet: en del baggrundsstøj.

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Reduceret lyd kvalitet: en del baggrundsstøj.

Berliner Philharmoniker (Oskar Fried): Dårlig lyd kvalitet: omfattende baggrundsstøj og ujævnheder i gengivelsen af lydstyrkeniveauet.

Sammenspilsproblemer

Gewandhausorchester Leipzig (Kurt Masur): Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 40 (78), takt 4, skal der udfolde sig en dialog mellem oboisterne og 1. klarinettisten. 1. klarinettistens parti er klart markeret som en solistisk passage ("Solo", side 38 (76), takt 4), men 1. klarinettisten kan næsten ikke høres!

Gewandhausorchester Leipzig (Václav Neumann): Taubmann, side 7 (45) - 10 (48):

Trompetisterne er for dominerende i forhold til fagottisterne og basunisterne. Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 40 (78), takt 4, skal der udfolde sig en dialog mellem oboisterne og 1.

klarinetlisten. 1. klarinettistens parti er klart markeret som en solistisk passage ("Solo", side 38 (76), takt 4), men 1. klarinettisten kan næsten ikke høres!

Hungarian State Orchestra (Gyula Németh): Taubmann, side 9 (47), takt 1 og 3; side 75 (113), takt 2; side 76 (114), takt 1: Trompetisterne spiller for kraftigt i forhold til 1. hornisten og 2. hornisten.

USSR State Symphony Orchestra (Evgeny Svetlanov): Taubmann, side 13 (51) og 14 (52): 2. violinisterne spiller for kraftigt i forhold til 1. hornisten, idet denne passage er markeret i partituret som en solistisk passage for 1. hornisten.

Wiener Philharmoniker (Riccardo Muti): Taubmann, side 38 (76), takt 4: Oboisterne, 1. klarinettisten, fagottisterne, 1. hornisten og 2. hornisten kommer for sent med deres indsats. Hvis dette skal opfattes som en partiturfvigende fortolkning fra Riccardo Mutis side, er det desværre en partiturfvigende fortolkning, som dommerpanelet finder uantagelig!

London Philharmonic Orchestra (Georg Solti): Taubmann, side 42 (80): 1. oboisten glemmer sin indsats i takt 2 og kommer først med i takt 3.

Øvrige bemærkninger

De forskellige partiturfvigende fortolkninger af værkets indledende pizzicati (Taubmann, side 2 (40), takt 1-2, og side 3 (41), takt 1-2) er meget fantasifulde (cfr. afsnittet "Noter B" infra), men dommerpanelet vil imidlertid ikke lægge vægt på disse pizzicati-fortolkninger, da der er tale om forholdsvis vilkårlige dynamik eksperimenter i passager, som ikke har nogen klar relation til værkets program, og som ikke spiller den store rolle for værket som helhed.

Afsnittet Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 60 (98), takt 1, har partiturtempoet "allegretto pastorale (allegro moderato)" og er således formentlig relateret til den rolige stilhed i det bukoliske liv på landet, som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler. Inden for dette afsnit må passagen Taubmann, side 50 (88) - side 60 (98), takt 1, dog opfattes som en indledning til det efterfølgende afsnit (Taubmann, side 60 (98), takt 1 - side 65 (103), takt 1), der formentlig skal fortolkes som optakt til en krig. Cfr. afsnittet "Generelle bemærkninger" supra. I passagen Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 49 (87) er det derfor ikke plausibelt at forøge tempoet i forhold til partituret. Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg) forøger tempoet i denne passage fra allegretto til allegro (cfr. afsnittet "Noter B" infra). London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink), New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult), Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis) og Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann) tilslutter sig denne allegro-fortolkning. Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev) forøger tempoet i denne passage fra allegretto til presto. Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev) forøger tempoet i denne passage fra allegretto til vivace. Dermed har dirigenterne for disse 7 hold demonstreret, at de ikke har forstået programmets lærde allusion til augustæisk poesi.

Værkets første marchtema (Taubmann, side 7 (45) - 10 (48)) og værkets sidste marchtema (Taubmann, side 73 (111) - 77 (115), takt 1) er begge passager i 12/8-takt. I passagen

Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3, hvis partiturtempo er *allegro tempestuoso*, benytter Liszt også en marchrytme i 12/8-takt. *Allegro tempestuoso* er imidlertid ikke et passende tempo til en marchrytme. Om passende tempi for marchrytmer cfr. afsnittet "Generelle bemærkninger" supra. Derfor er det i disse passager plausibelt at sænke tempoet i forhold til partituret; det er her ikke plausibelt at forøge tempoet i forhold til partituret! Ikke desto mindre forøger Berliner Philharmoniker (Oskar Fried) tempoet i afsnittet Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3, fra *allegro tempestuoso* til *presto*; Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg) forøger tempoet i dette afsnit fra *allegro tempestuoso* til *vivace*. Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev) tilslutter sig Mengelbergs *vivace*-fortolkning.

Det symfoniske digt "Les Préludes" indeholder 4 marchtemaer, hvoraf det første marchtema (Taubmann, side 7 (45) - 10 (48)) har partiturtempoet "*andante maestoso*". Normalt vil marchens karakter bestemme marchens tempo. En sejrsmarch vil normalt have *andante*, *moderato* eller *allegretto* som tempo; en sørgemarch vil normalt have et tempo, der er langsommere end *andante*. Der er flere berømte eksempler på sørgemarcher. Den berømte *marche funèbre*, der udgør 3. satsen af Chopins Klaversonate nr. 2, opus 35, har partiturtempoet "*lento*". 2. satsen i Beethovens Symfoni nr. 3, Es-dur, opus 55, "*Sinfonia Eroica*", er en *marcia funèbre* med partiturtempoet "*adagio assai*" (cfr. Beethovens 3. Symfoni, London: Cianchettini & Sperati, sine anno). Denne udgave er fra ca. 1809. Cianchettini & Speratis udgave af Beethovens 3. Symfoni, 2. sats, indeholder ingen metronome markings (M.M.: Mälzel's Metronome). I det første marchtema i Liszts "Les Préludes" (Taubmann, side 7 (45) - 10 (48)) sænker Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan) tempoet fra partiturets *andante maestoso* til *adagietto*, hvorved Herbert von Karajan forvandler dette marchtema til en sørgemarch i henhold til de ovennævnte genrekonventioner. Eftersom det partiturtempo, som Liszt har valgt, indikerer, at værkets første marchtema skal opfattes som en sejrsmarch, hvilken betydning det så end skal tillægges vis-à-vis værkets bagvedliggende program, er det ikke umiddelbart indlysende, at von Karajans fortolkning er plausibel. Carolyne zu Sayn-Wittgensteins programmatisk forord betoner imidlertid det ærefulde i at falde i krigen til forsvar for fædrelandet: "*Notre vie est-elle autre chose qu'une série de Préludes à ce chant inconnu dont la mort entonne la première et solennelle note?*". Eftersom værket dog indeholder flere marchtemaer, også et marchtema der afslutter værket (Taubmann, side 73 (111) - side 77 (115), takt 1), finder dommerpanelet, at det fokus på mortalitet, som en *adagietto*-fortolkning kan give et marchtema, ville være mere naturlig i værkets sidste marchtema end i værkets første marchtema. Man kunne måske redde von Karajans *adagietto*-fortolkning af det første marchtema ved at lægge Hans von Bülow's programmatisk forord til grund, hvorefter "Les Préludes" illustrerer en mands udvikling fra ungdom til manddom (cfr. afsnittet "Generelle bemærkninger" supra). I så fald kunne von Karajans *adagietto*-fortolkning måske opfattes som et udtryk for mandens ungdommelige usikkerhed? Det er dog ikke uden videre indlysende, hvordan en sådan fortolkning af det første marchtema kunne stemme overens med marchens genrekonventioner. Sammenfattende finder dommerpanelet, at von Karajans *adagietto*-fortolkning af det første marchtema er meget svær at forsvare.

Noter A

Opførelsesvarighed for de deltagende hold i 2. runde [ved live-koncerter er entre på scenen, pauser, publikumsklapsalver og sortie fraregnet; ved pladeindspilninger er tomt lydspor fraregnet]:

I: Taubmann, side 2 (40) - 6 (44). Partiturtempo: Andante.

II: Taubmann, side 7 (45) - 10 (48). Partiturtempo: Andante maestoso.

III: Taubmann, side 11 (49) - 16 (54), takt 1. Partiturtempo: L'istesso tempo (ital. det samme tempo), dvs. andante maestoso.

IV: Taubmann, side 16 (54), takt 2 - side 23 (61). Partiturtempo: L'istesso tempo (ital. det samme tempo), dvs. andante maestoso.

V: Taubmann, side 24 (62) - 27 (65), takt 2. Partiturtempo: Allegro ma non troppo.

VI: Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3. Partiturtempo: Allegro tempestuoso.

VII: Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4. Partiturtempo: Un poco più moderato.

VIII: Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 60 (98), takt 1. Partiturtempo: Allegretto pastorale (allegro moderato).

IX: Taubmann, side 60 (98), takt 1 - side 65 (103), takt 1. Partiturtempo: Allegro marziale animato.

X: Taubmann, side 65 (103), takt 2 - side 68 (106), takt 2. Partiturtempo: Tempo di marcia.

XI: Taubmann, side 68 (106), takt 3 - side 72 (110). Partiturtempo: Vivace.

XII: Taubmann, side 73 (111) - 77 (115). Partiturtempo: Andante maestoso.

* Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim): 02:09 (I); 00:46 (II); 01:06 (III); 02:38 (IV); 00:32 (V); 01:35 (VI); 01:09 (VII); 03:25 (VIII); 00:31 (IX); 00:22 (X); 00:31 (XI); 01:01 (XII)

* Berliner Philharmoniker (Oskar Fried): 02:21 (I); 00:47 (II); 01:09 (III); 02:42 (IV); 00:30 (V); 01:06 (VI); 01:14 (VII); 03:25 (VIII); 00:27 (IX); 00:20 (X); 00:24 (XI); 00:50 (XII)

* Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan): 02:45 (I); 00:52 (II); 01:14 (III); 02:53 (IV); 00:36 (V); 01:28 (VI); 01:01 (VII); 03:22 (VIII); 00:37 (IX); 00:24 (X); 00:29 (XI); 01:07 (XII)

* Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux): 02:11 (I); 00:47 (II); 01:13 (III); 02:29 (IV); 00:30 (V); 01:20 (VI); 01:08 (VII); 03:23 (VIII); 00:34 (IX); 00:20 (X); 00:26 (XI); 01:01 (XII)

* Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): 01:51 (I); 00:42 (II); 01:07 (III); 02:24 (IV); 00:32 (V); 01:13 (VI); 01:09 (VII); 03:10 (VIII); 00:33 (IX); 00:20 (X); 00:31 (XI); 01:04 (XII)

* Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl): 02:16 (I); 00:45 (II); 01:06 (III); 02:38 (IV); 00:40 (V); 01:23 (VI); 01:11 (VII); 03:50 (VIII); 00:37 (IX); 00:25 (X); 00:29 (XI); 01:05 (XII)

* Dresdner Philharmonie (Michel Plasson): 02:20 (I); 00:44 (II); 01:07 (III); 02:48 (IV); 00:33 (V); 01:26 (VI); 01:18 (VII); 03:40 (VIII); 00:33 (IX); 00:23 (X); 00:27 (XI); 00:54 (XII)

* London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink): 02:01 (I); 00:48 (II); 01:06 (III); 02:14 (IV); 00:32 (V); 01:25 (VI); 01:06 (VII); 03:14 (VIII); 00:29 (IX); 00:23 (X); 00:29 (XI); 00:59 (XII)

* Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bressiani): 02:02 (I); 00:40 (II); 01:00 (III); 02:25 (IV); 00:32 (V); 01:28 (VI); 01:02 (VII); 03:41 (VIII); 00:35 (IX); 00:24 (X); 00:28 (XI); 00:55 (XII)

- * Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov): 02:25 (I); 00:47 (II); 01:10 (III); 02:47 (IV); 00:47 (V); 01:44 (VI); 01:05 (VII); 03:47 (VIII); 00:34 (IX); 00:24 (X); 00:29 (XI); 01:04 (XII)
- * New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult): 02:05 (I); 00:49 (II); 01:06 (III); 02:30 (IV); 00:33 (V); 01:20 (VI); 01:02 (VII); 03:12 (VIII); 00:32 (IX); 00:22 (X); 00:26 (XI); 01:05 (XII)
- * New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein): 02:32 (I); 00:49 (II); 01:11 (III); 02:50 (IV); 00:30 (V); 01:23 (VI); 01:05 (VII); 03:31 (VIII); 00:34 (IX); 00:28 (X); 00:29 (XI); 01:03 (XII)
- * New York Philharmonic (Dimitri Mitropoulos): 02:10 (I); 00:46 (II); 01:10 (III); 03:00 (IV); 00:37 (V); 01:25 (VI); 01:02 (VII); 03:30 (VIII); 00:38 (IX); 00:29 (X); 00:28 (XI); 01:04 (XII)
- * NHK Symphony Orchestra (Horst Stein): 02:24 (I); 00:50 (II); 01:12 (III); 02:48 (IV); 00:35 (V); 01:31 (VI); 01:10 (VII); 03:24 (VIII); 00:35 (IX); 00:25 (X); 00:30 (XI); 01:08 (XII)
- * Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi): 02:16 (I); 00:40 (II); 01:04 (III); 02:38 (IV); 00:32 (V); 01:22 (VI); 01:15 (VII); 03:36 (VIII); 00:29 (IX); 00:22 (X); 00:29 (XI); 00:58 (XII)
- * Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina): 02:06 (I); 00:42 (II); 01:10 (III); 02:35 (IV); 00:32 (V); 01:33 (VI); 01:16 (VII); 03:25 (VIII); 00:32 (IX); 00:24 (X); 00:31 (XI); 00:59 (XII)
- * Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay): 02:17 (I); 00:43 (II); 01:13 (III); 02:38 (IV); 00:37 (V); 01:38 (VI); 01:20 (VII); 03:35 (VIII); 00:28 (IX); 00:23 (X); 00:30 (XI); 01:00 (XII)
- * Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev): 02:16 (I); 00:40 (II); 01:01 (III); 02:31 (IV); 00:26 (V); 01:16 (VI); 01:04 (VII); 02:30 (VIII); 00:29 (IX); 00:22 (X); 00:23 (XI); 00:57 (XII)
- * Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein): 02:20 (I); 00:44 (II); 01:08 (III); 02:46 (IV); 00:35 (V); 01:31 (VI); 01:19 (VII); 03:33 (VIII); 00:30 (IX); 00:25 (X); 00:28 (XI); 01:01 (XII)
- * Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis): 01:49 (I); 00:39 (II); 00:54 (III); 02:28 (IV); 00:30 (V); 01:23 (VI); 01:08 (VII); 03:15 (VIII); 00:32 (IX); 00:21 (X); 00:29 (XI); 00:58 (XII)
- * Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov): 02:26 (I); 00:42 (II); 01:01 (III); 02:35 (IV); 00:34 (V); 01:33 (VI); 01:18 (VII); 03:40 (VIII); 00:27 (IX); 00:26 (X); 00:28 (XI); 00:56 (XII)
- * Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann): 02:22 (I); 00:43 (II); 00:59 (III); 02:19 (IV); 00:41 (V); 01:33 (VI); 01:15 (VII); 03:15 (VIII); 00:31 (IX); 00:26 (X); 00:28 (XI); 01:02 (XII)
- * Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler): 01:50 (I); 00:46 (II); 01:01 (III); 02:22 (IV); 00:36 (V); 01:35 (VI); 01:07 (VII); 03:25 (VIII); 00:35 (IX); 00:22 (X); 00:31 (XI); 01:07 (XII)
- * Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev): 02:14 (I); 00:39 (II); 00:59 (III); 02:31 (IV); 00:30 (V); 01:25 (VI); 01:07 (VII); 02:59 (VIII); 00:28 (IX); 00:28 (X); 00:27 (XI); 00:57 (XII)
- * Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli): 02:26 (I); 00:44 (II); 01:06 (III); 02:34 (IV); 00:35 (V); 01:31 (VI); 01:12 (VII); 03:32 (VIII); 00:34 (IX); 00:24 (X); 00:30 (XI); 00:53 (XII)

Noter B

Partiturfølgelser m.h.t. tempo og dynamik:

Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay): alle pizzicati (Taubmann, side 2 (40), takt 1-2; side 3 (41), takt 1-2) spilles pp. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan), Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl), Dresdner Philharmonie (Michel Plasson), Hungarian Radio Symphony Orchestra (György Lehel), Hungarian State Orchestra (Gyula Németh), London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink),

London Philharmonic Orchestra (Georg Solti), Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bresciani), Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov), New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein), Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann).

Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim): pizzicati (Taubmann, side 2 (40), takt 1-2) spilles ppp; pizzicati (Taubmann, side 3 (41), takt 1-2) spilles pp.

Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler): pizzicati (Taubmann, side 2 (40), takt 1; side 3 (41), takt 1) spilles pp; pizzicati (Taubmann, side 2 (40), takt 2; side 3 (41), takt 2) spilles p.

Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux): pizzicati (Taubmann, side 2 (40), takt 1-2) spilles pp; pizzicati (Taubmann, side 3 (41), takt 1-2) spilles p. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning:

Gewandhausorchester Leipzig (Kurt Masur), New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult), Orquesta Sinfónica de Galicia (Otto Tausk), Philharmonia Orchestra (Constantin Silvestri), Wiener Philharmoniker (Riccardo Muti).

Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli): pizzicati (Taubmann, side 2 (40), takt 1-2) spilles p; pizzicati (Taubmann, side 3 (41), takt 1-2) spilles pp.

Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein): alle pizzicati (Taubmann, side 2 (40), takt 1-2; side 3 (41), takt 1-2) spilles ppp.

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Rubato-fortolkning af begyndelsen (Taubmann, side 2 (40), takt 3-7; side 3 (41), takt 3-7).

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): mezzoforte-fortolkning af Taubmann, side 24 (62) - 25 (63), takt 3 (cellisterne, der har temaet, spiller mezzoforte). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux), Gewandhausorchester Leipzig (Václav Neumann), Hungarian State Orchestra (Gyula Németh), London Philharmonic Orchestra (Georg Solti), New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein), Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay), Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis), Wiener Philharmoniker (Riccardo Muti).

New York Philharmonic (Dimitri Mitropoulos): forte-fortolkning af Taubmann, side 24 (62) - 25 (63), takt 3 (cellisterne, der har temaet, spiller forte). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev).

Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan): Adagio-fortolkning af Taubmann, side 2 (40) - 6 (44), hvis partiturtempo er "andante".

London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink): Allegretto-fortolkning af Taubmann, side 2 (40) - 6 (44). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bresciani).

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Allegro-fortolkning af Taubmann, side 4 (42) - 6 (44). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult), Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina).

Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler): allegretto-fortolkning af Taubmann, side 2 (40) - 3 (41), og allegro-fortolkning af Taubmann, side 4 (42) - 6 (44). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis).

Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 7 (45) - 10 (48), hvis partiturtempo er "andante maestoso".

Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 7 (45) - 10 (48). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bresciani), Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev), Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis), Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev).

Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 11 (49) - 16 (54), takt 1, hvis partiturtempo er "andante maestoso". Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan), NHK Symphony Orchestra (Horst Stein), Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay).

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 11 (49) - 14 (52), og allegro-fortolkning af Taubmann, side 15 (53) - 16 (54), takt 1.

Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 11 (49) - 14 (52), og allegretto-fortolkning af Taubmann, side 15 (53) - 16 (54), takt 1. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bresciani), Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov), Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann), Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev).

New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 15 (53) - 16 (54), takt 1.

New York Philharmonic (Dimitri Mitropoulos): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 11 (49) - 14 (52). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein), Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina).

Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 15 (53) - 16 (54), takt 1.

Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 11 (49) - 16 (54), takt 1.

Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis): Allegretto-fortolkning af Taubmann, side 11 (49) - 14 (52), og allegro-fortolkning af Taubmann, side 15 (53) - 16 (54), takt 1.

Berliner Philharmoniker (Oskar Fried): Andante-fortolkning af Taubmann, side 24 (62) - 26 (64), takt 2, hvis partiturtempo er "allegro ma non troppo". Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim), Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux), Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg), Dresdner Philharmonie (Michel Plasson), London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink), Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bresciani), New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult), New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein), Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi), Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina), Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis), Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov), Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev), Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli).

Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 24 (62) - 26 (64), takt 2. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan), Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl), New York Philharmonic (Dimitri

Mitropoulos), NHK Symphony Orchestra (Horst Stein), Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay), Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein).

Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov): Adagio-fortolkning af Taubmann, side 24 (62) - 26 (64), takt 2.

Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann): Andante-fortolkning af Taubmann, side 24 (62) - 26 (64), takt 2, med meget langsomt accelerando / stringendo fra Taubmann, side 26 (64), takt 3.

Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler): Andante-fortolkning af Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3, hvis partiturt tempo er "allegro tempestuoso". Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim), NHK Symphony Orchestra (Horst Stein), Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina), Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay), Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein), Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov), Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann), Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli).

Berliner Philharmoniker (Oskar Fried): Presto-fortolkning af Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3.

Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Dresdner Philharmonie (Michel Plasson), Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bressiani).

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Vivace-fortolkning af Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev).

Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl): Allegretto-fortolkning af Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis), Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev).

New York Philharmonic (Dimitri Mitropoulos): Andante-fortolkning af Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3, med begrænset accelerando på Taubmann, side 29 (67) - side 31 (69), takt 2. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink).

Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3.

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Andante-fortolkning af Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4, hvis partiturt tempo er "un poco più moderato". Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim), Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux), Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl), NHK Symphony Orchestra (Horst Stein), Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis), Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler), Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev), Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli).

Berliner Philharmoniker (Oskar Fried): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Orchestre Lamoureux (Roberto

Benzi), Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina), Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann).

Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay): Adagio-fortolkning af Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Dresdner Philharmonie (Michel Plasson), Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein), Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov).

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Allegro-fortolkning af Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 54 (92), og vivace-fortolkning af Taubmann, side 55 (93) - side 60 (98), takt 1. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink), New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult), Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis), Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann).

Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 60 (98), takt 1, uden accelerandi (cfr. Taubmann, side 50 (88), takt 1: "Poco a poco più mosso"; Taubmann, side 52 (90), takt 3: "Poco a poco più di moto sino al Allegro marziale").

Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay) og Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi): Andante-fortolkning af Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 54 (92), og allegro-fortolkning af Taubmann, side 55 (93) - side 60 (98), takt 1. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Dresdner Philharmonie (Michel Plasson), Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bresciani), Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov).

Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov): Adagietto-fortolkning af Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 54 (92), og moderato-fortolkning af Taubmann, side 55 (93) - side 60 (98), takt 1.

Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev): Presto-fortolkning af Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 54 (92), og prestissimo-fortolkning af Taubmann, side 55 (93) - side 60 (98), takt 1.

Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev): Vivace-fortolkning af Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 54 (92), og vivacissimo-fortolkning af Taubmann, side 55 (93) - side 60 (98), takt 1.

New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult): Allegretto-fortolkning af Taubmann, side 60 (98), takt 1 - side 65 (103), takt 1, hvis partiturtempo er "allegro marziale animato". Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim), Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina), Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein), Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis), Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann).

New York Philharmonic (Dimitri Mitropoulos): Andante-fortolkning af Taubmann, side 60 (98), takt 1 - side 65 (103), takt 1. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan), Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl).

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 60 (98), takt 1 - side 65 (103), takt 1. Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux), Dresdner Philharmonie (Michel Plasson), Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bresciani), Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov), New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein), NHK Symphony Orchestra (Horst Stein), Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler), Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli).

Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler): Andante-fortolkning af Taubmann, side 68 (106), takt 3 - side 72 (110), hvis partiturtempo er "vivace". Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Daniel Barenboim), Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan), Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl), London Philharmonic Orchestra (Bernard Haitink), Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov), New York Philharmonic Orchestra (Leonard Bernstein), NHK Symphony Orchestra (Horst Stein), Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi), Osaka Philharmonic Orchestra (Takashi Asahina), Saint Petersburg Philharmonic Orchestra (Zoltán Kocsis), Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli).

Berliner Philharmoniker (Oskar Fried): Allegro-fortolkning af Taubmann, side 68 (106), takt 3 - side 72 (110).

Boston Symphony Orchestra (Pierre Monteux): Allegretto-fortolkning af Taubmann, side 68 (106), takt 3 - side 72 (110). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult).

Concertgebouw Orkest (Willem Mengelberg): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 68 (106), takt 3 - side 72 (110), med meget omfattende ritardando på side 72 (110). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay).

New York Philharmonic (Dimitri Mitropoulos): Moderato-fortolkning af Taubmann, side 68 (106), takt 3 - side 72 (110). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Dresdner Philharmonie (Michel Plasson), Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bressiani), Russian State Symphony Orchestra (Mark Gorenstein), Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov), Staatskapelle Weimar (Christian Thielemann), Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev).

Berliner Philharmoniker (Oskar Fried): Allegretto-fortolkning af marchtemaet (Taubmann, side 73 (111) - 77 (115), takt 1), hvis partiturtempo er "andante maestoso". Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Wiener Philharmoniker (Giuseppe Sinopoli).

Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler): Adagietto-fortolkning af marchtemaet (Taubmann, side 73 (111) - 77 (115), takt 1). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Berliner Philharmoniker (Herbert von Karajan), Czech Philharmonic Orchestra (Karel Ančerl), New Symphony Orchestra of London (Adrian Boult), NHK Symphony Orchestra (Horst Stein).

Dresdner Philharmonie (Michel Plasson): Moderato-fortolkning af marchtemaet (Taubmann, side 73 (111) - 77 (115), takt 1). Hold, som tilslutter sig denne fortolkning: Mitteleuropa Orchestra (Vittorio Bressiani), Russian National Orchestra (Mikhail Pletnev), Sofia Philharmonic Orchestra (Peter Dimitrov), Wiener Philharmoniker (Valery Gergiev).

Afgørelse

For en udførlig profilering af de deltagende holds partiturfølgende fortolkninger henvises der til afsnittet "Noter B" supra. For en udførlig profilering af tempovalg hos de hold, som deltager i 2. runde, henvises der til afsnittet "Noter A" supra.

Førstepladsen går til Radio-Symphonie-Orchester Berlin (Ferenc Fricsay) for den bedste fortolkning af passagen Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 49 (87). I passagen Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 49 (87), der har partiturtæpoet "allegretto pastorale (allegro moderato)", skal musikken illustrere den bukoliske ro og stilhed i livet på landet, som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler (cfr. afsnittet "Generelle bemærkninger" supra). At dømme efter orkestreringen er afsnittet Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4, hvis partiturtæpo er "un poco più moderato", tænkt som en indledning til det bukoliske afsnit. Allerede fra Taubmann, side 38 (76), takt 4, er stemningen bukolisk (cfr. dialogen mellem oboisterne og 1. klarinettisten (Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 40 (78), takt 4)). Derfor sænker Fricsay tæpoet i passagen Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4, fra un poco più moderato til adagio; og i passagen Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 49 (87) sænker Fricsay tæpoet fra allegretto pastorale (allegro moderato) til andante. På denne façon understreger Fricsays fortolkning forbindelsen mellem værket og programmet tydeligere end partituret. For en gennemsnitlig dirigent er passagen Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 49 (87) med sikkerhed den mest enigmatiske passage i hele "Les Préludes". De færreste dirigenter har på stående fod forudsætninger for at gennemskue programmets lærde allusion til augustæisk poesi, der ligger bag passagen Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 49 (87). Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi) sænker tæpoet i passagen Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4, fra un poco più moderato til adagietto, idet Benzi her følger Berliner Philharmoniker (Oskar Fried); og i passagen Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 49 (87) sænker Benzi tæpoet fra allegretto pastorale (allegro moderato) til andante. Der hersker her en vis usikkerhed med hensyn til, hvem der er ophavsmand til andante-fortolkningen af passagen Taubmann, side 41 (79), takt 5 - side 49 (87): Benzi eller Fricsay? Fricsays pladeindspilning med Liszt: "Les Préludes", Dvořáks 9. Symfoni og Smetanas symfoniske digt "Moldau" (tjekkisk: Vltava) blev udgivet hos Deutsche Grammophon i 1960; Benzis opførelse af "Les Préludes" er fra februar 1960. Fricsays fortolkning af passagen Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 49 (87) er dog mere selvstændig end Benzis, da Benzis fortolkning af passagen Taubmann, side 38 (76), takt 4 - side 41 (79), takt 4, er overtaget fra Oskar Fried. Dertil kommer, at Benzi i passagen Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3, beholder partiturtæpoet "allegro tempestuoso", endskønt dette tæpo ikke er et passende tæpo til en marchrytme i 12/8-takt; Fricsay sænker derimod i denne 12/8-passage fornuftigvis tæpoet fra allegro tempestuoso til andante, idet Fricsay her følger Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler). På grund af denne tempofadæse i passagen Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3, må Orchestre Lamoureux (Roberto Benzi) tage til takke med en fjerdeplads.

Andenpladsen går til Moscow Philharmonic Orchestra (Yuri Simonov) for den bedste fortolkning af passagen Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3. Denne passage, der har partiturtæpoet "allegro tempestuoso", skal illustrere den storm (orage), som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler (cfr. afsnittet "Generelle bemærkninger" supra). Allegro tempestuoso er imidlertid ikke et passende tæpo til den marchrytme i 12/8-takt, som denne passage rummer. Wilhelm Furtwängler korrigerer i sin opførelse den kompositoriske fejl, som Liszt her har begået, ved at sænke tæpoet fra allegro tempestuoso til andante. Idet Furtwängler retter Liszts kompositionsfejl, ophæver han desværre også forbindelsen mellem denne passage i "Les Préludes" og den storm, som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord

omtaler. Simonov sænker tempoet i stormpassagen fra allegro tempestuoso til adagietto. Derved gør Simonov passagens 12/8-march til en sørgemarch. Hvis stormen, som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler, skal opfattes som en fysisk storm, kunne Simonovs sørgemarch opfattes som en begravelsesmarch til ære for stormens ofre. Hvis stormen derimod skal opfattes som en eksistentiel storm, fremstår Simonovs sørgemarch som en fortolkning af den eksistentielle krise, som stormen er et tegn på. Simonovs fortolkning af stormpassagen forener på genial vis passagens 12/8-marchrytme med et tempo, der passer bedre til en march end partiturtempoet, og samtidig reablerer han forbindelsen mellem denne passage i "Les Préludes" og den storm, som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler. Tredjepladsen går til Wiener Philharmoniker (Wilhelm Furtwängler). Furtwängler yder en prisværdig indsats på to felter:

- a) Furtwängler korrigerer gennem sin opførelse kompositoriske fejl, som Liszt har begået
- b) Furtwängler bidrager med en interessant fortolkning af værkets afsluttende marchtema (Taubmann, side 73 (111) - 77 (115), takt 1)

Ad a):

I stormafsnittet (Taubmann, side 27 (65), takt 3 - side 38 (76), takt 3) har Liszt valgt partiturt tempoet allegro tempestuoso, der imidlertid ikke er et passende tempo til den marchrytme i 12/8-takt, som denne passage rummer. Furtwängler korrigerer i sin opførelse den kompositoriske fejl, som Liszt her har begået, ved at sænke tempoet fra allegro tempestuoso til andante. Idet Furtwängler retter Liszts kompositionsfejl, ophæver han desværre også forbindelsen mellem denne passage i "Les Préludes" og den storm, som Carolyne zu Sayn-Wittgensteins forord omtaler, hvilket tæller negativt ved bedømmelsen af Furtwänglers indsats.

I passagen Taubmann, side 68 (106), takt 3 - side 72 (110) har Liszt valgt partiturt tempoet vivace. Orkestreringen (dvs. brugen af bækken) viser dog, at orkestret her optræder som et militær orkester. Et militær orkester ville imidlertid aldrig vælge vivace som tempo, da soldaterne i så fald skulle løbe i takt til musikken! Der er her tale om en kompositorisk fejl fra Liszts side, som Furtwängler korrigerer i sin opførelse ved at sænke tempoet fra vivace til andante.

Ad b):

I værkets afsluttende marchtema (Taubmann, side 73 (111) - 77 (115), takt 1) sænker Furtwängler tempoet fra andante maestoso til adagietto. Derved gør Furtwängler værkets sidste march til en sørgemarch for de soldater, der er faldet i krigen.